

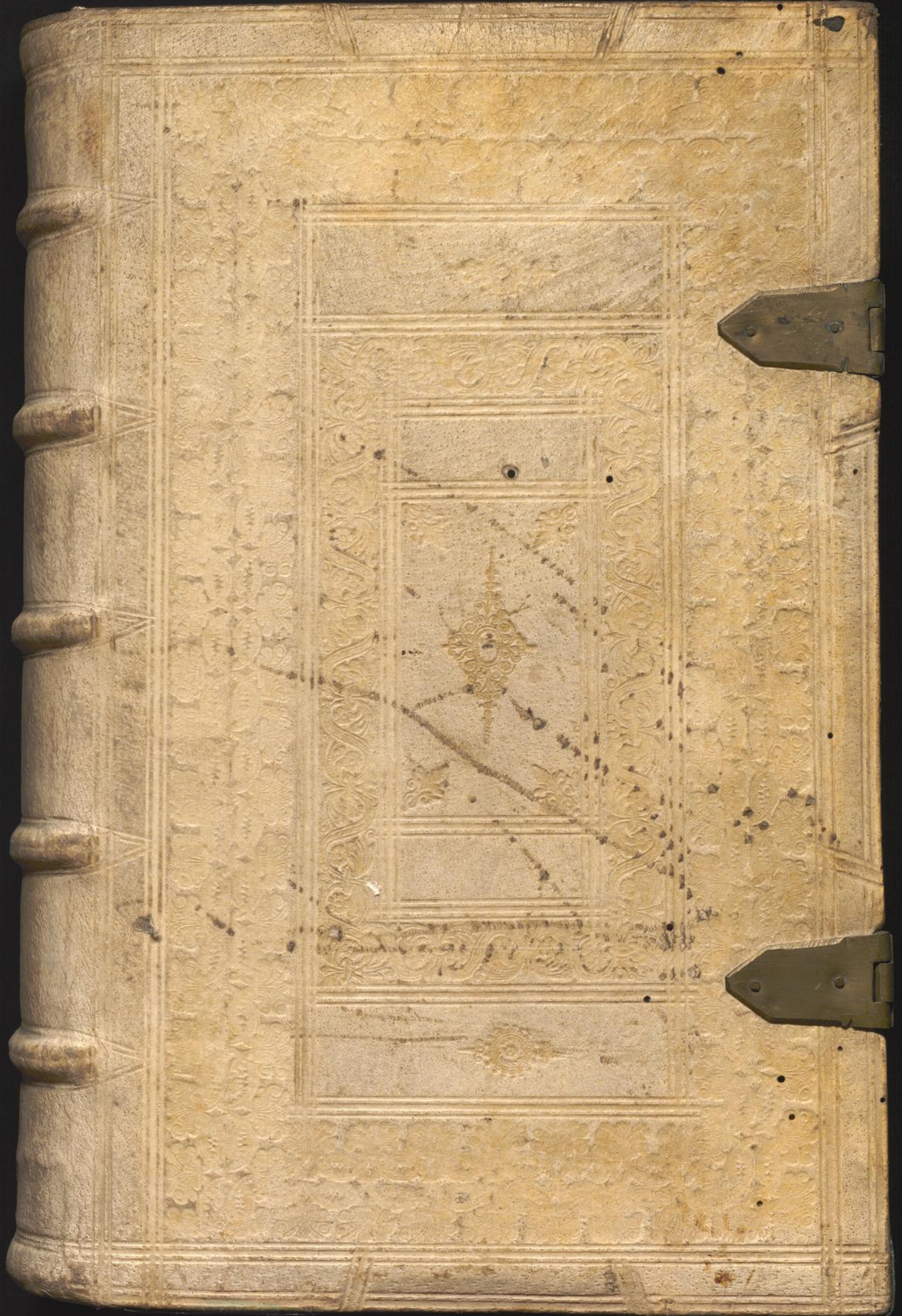
UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**S.mi D. N. D. Urbani Divina Providentia Papæ VIII.
Confirmatio Constitutionum Pij Papæ V. & Gregorij XIII.
prohibentium quasdam Theologorum sententias, &
opiniones**

Urban <VIII., Papst>

Romae, 1643

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73720)

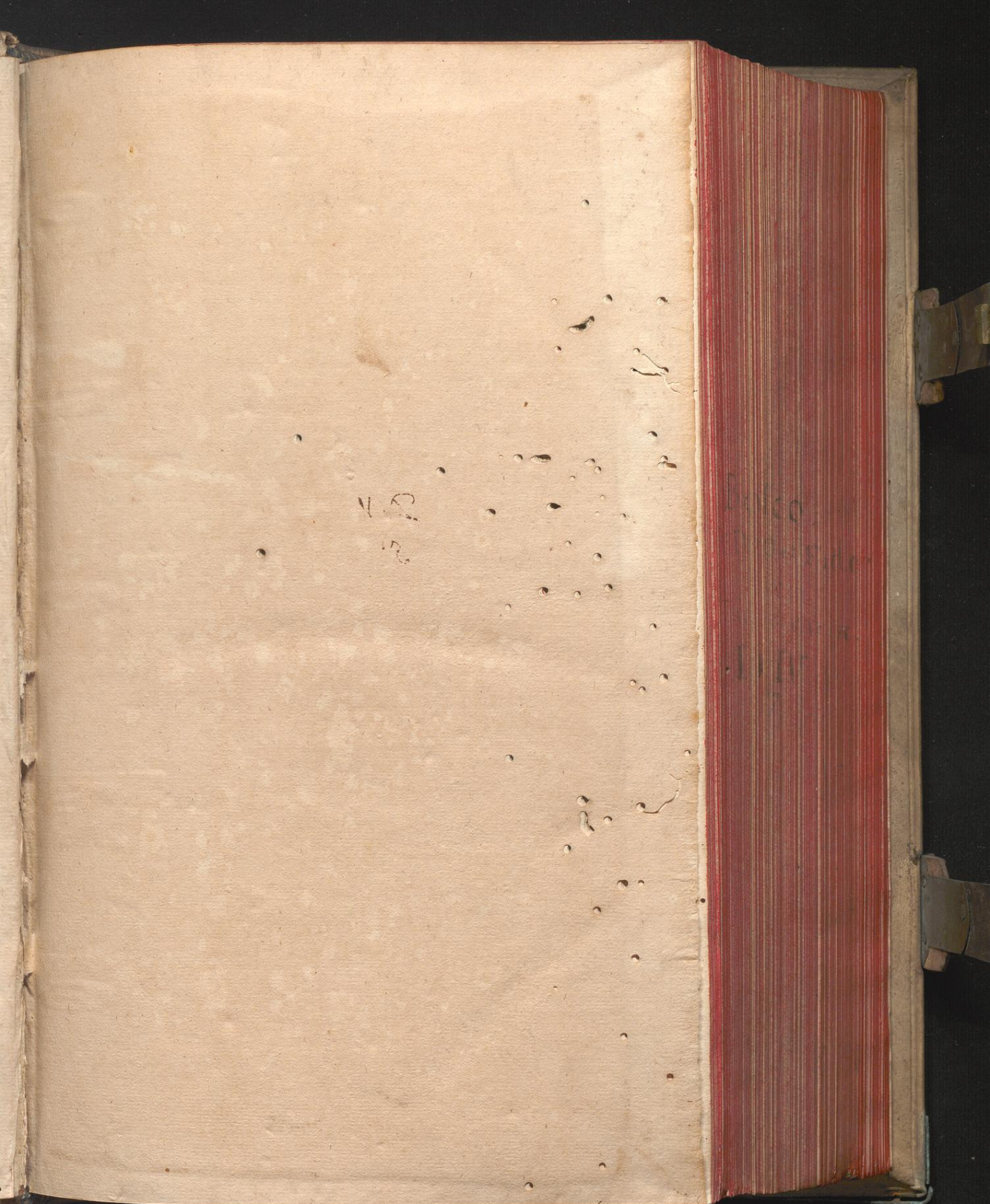

M. 447a.

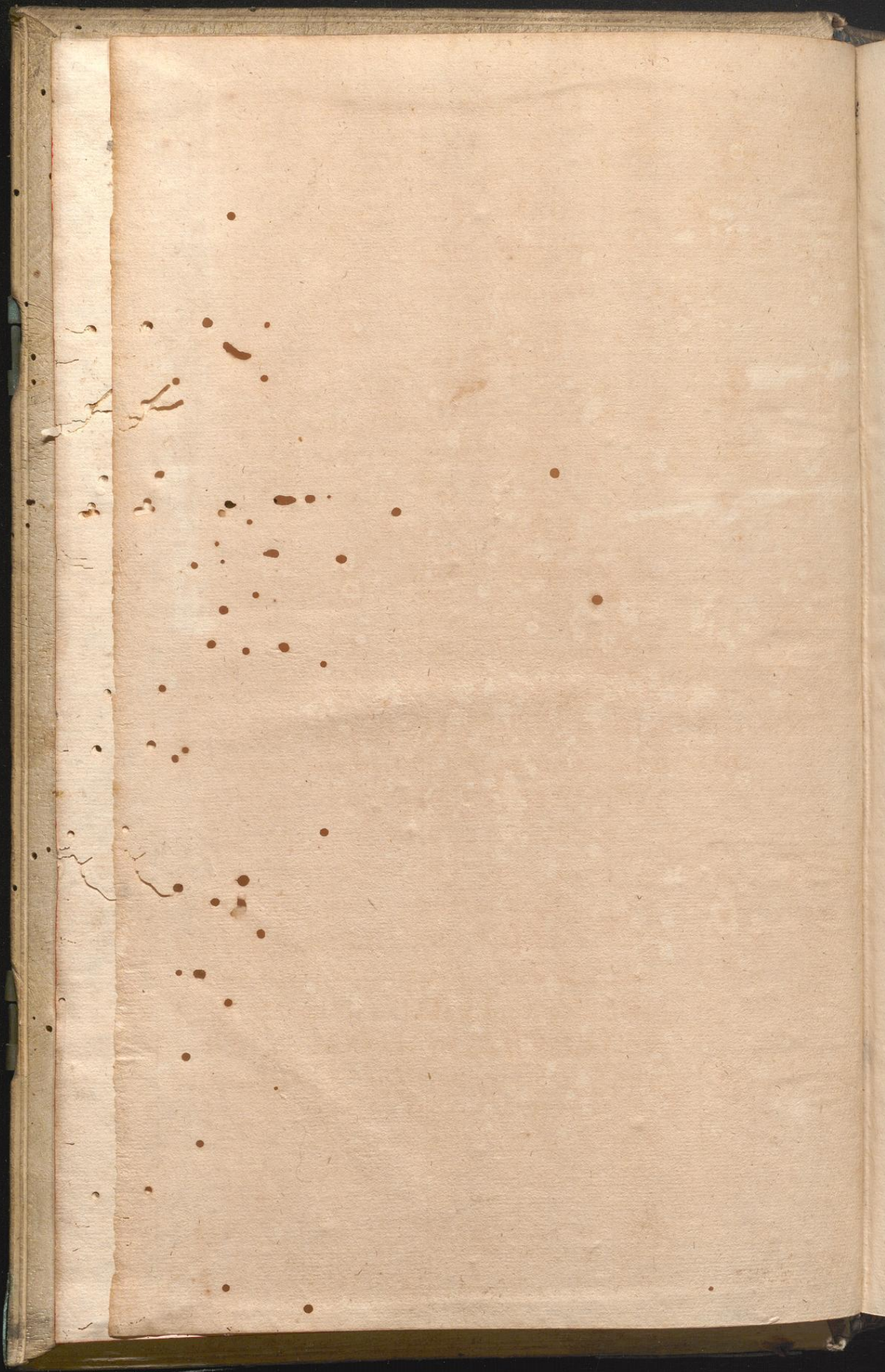

D. V

5.

V. 2

S.^{MI} D. N.

D. V R B A N I

DIVINA PROVIDENTIA

P A P Æ V I I I.

Confirmatio Constitutionum Pij Papæ V.
& Gregorij XIII. prohibentium quas-
dam Theologorum sententias, & opi-
niones. Nec non prohibitio Libri, cui ti-
tulus, Augustinus Cornelij Iansenij o-
lim Iprensis Episcopi, excusi Louanij
typis Jacobi Zegers anno 1640. alio-
rumque operum, ac libellorum occasio-
ne dicti Libri variis in locis, & variis idio-
matibus impressorum.

R O M Æ.

Ex Typographiâ Reuerendæ Cameræ Apostolicæ.

M. DC. XLIII.

URBANI

PROVIDENTIA

PAPAE VIII

... Constitutionum Pij Papae V.
... XIII. prohibentium quae
... Theologorum sententias, & opi-
... Necnon prohibito Libris, cui-
... Augustinus Cornelij Jansenij o-
... Episcopi, exenti Pontificij
... Jacobi Regis anno 1640. alio-
... operum, ac libellorum occasio-
... in locis, & variis idio-

ROMAE

Typographia Reverendae Camerae Apostolicae

M. DC. XLIII.

VRBANVS EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

IN Eminenti Ecclesiæ militantis Sede, meritis licet imparibus, constituti, sedulo meditamus, ut quæ ad fidei Catholicæ conseruationem à Prædecessoribus nostris prouidè statuta & ordinata sunt, firmiter perpetuò obseruentur, & cum opus sit nostræ auctoritatis munimine confirmentur. Dudum siquidem à fel. record. Pio Papâ V. Prædecessore nostro emanauit Constitutio tenoris subsequenti, videlicet. PIVS Episcopus Seruus Seruorum Dei. Ad futuram rei memoriam. Ex omnibus afflictionibus, quas in hoc loco à Domino constituti tam luctuoso tempore sustinemus, ille animum nostrum præcipuè excruciat dolor, quòd Religio Christiana tantis iam pridem turbinibus agitata, nouis quotidie propositis opinionibus conflictetur, Christi que populus antiqui Hostis suggestionibus dissectus, in alios atque alios errores passim & promiscuè deferatur. Quantum uerò ad Nos attinet, totis viribus conamur, ut illæ simul atque profiliunt, penitus opprimantur. Magno etenim mœrore afficimur, quòd plerique spectatæ alioqui probitatis, & doctrinæ, in varias sententias offensionis, & periculi plenas, tum uerbo, tum scriptis prorumpunt, de quæ eis etiam in Scholis inuicem controuerfantur, cuiusmodi sunt sequentes. Nec Angeli, nec primi Homini adhuc integri merita rectè uocantur gratia. Sicut opus malum ex naturâ suâ est mortis æternæ meritorium, sic bonum opus ex naturâ suâ est uitæ æternæ meritorium. Et bonis Angelis, & primo Homini, si in statu illo perseverasset usque ad ultimum uitæ, felicitas esset merces, & non gratia. Vita æterna homini integro, & Angelo promissâ fuit intuitu bonorum operum, & bona opera ex lege naturæ ad illam consequendam per se sufficiunt. In promissione factâ Angelo, & primo Homini, continetur naturalis iustitiæ constitutio, quâ pro bonis operibus sine aliquo respectu uita æterna iustis promittitur. Naturali lege constitutum fuit homini, ut si in obedientiâ perseveraret, ad eam uitam pertransiret, in quâ mori non posset. Primi hominis integri merita fuerunt primæ creationis munera, sed iuxta modum loquendi Scripturæ sacræ, non rectè uocantur gratia, quo fit, ut tantùm merita, non etiam gratia debeant nuncupari. In redemptis per gratiam Christi, nullum inueniri potest bonum meritum, quod non sit gratis indigno collatum. Dona concessâ homini integro, & Angelo, forsitan non improbandâ ratione, possunt dici gratia; sed quia secundum usum sacræ Scripturæ, nomine gratiæ, ea munera tantùm intelliguntur, quæ per Iesum Christum malè merentibus, & indignis conferuntur, idè neque merita, neque merces, quæ illis redditur, gratia dici debet. Solutio pœnæ temporalis, quæ peccato dimisso sæpè remanet, & corporis resurrectio propriè non nisi meritis Christi adscribenda est. Quòd piè, ac iustè in hac uitâ mortali, usque in finem conuersati uitam consequimur æternam, id non propriè gratiæ Dei, sed ordi-

nationi naturali statim initio creationis constituta iusto Dei iudicio deputandum est, neque in hac retributione bonorum ad Christi meritum respicitur, sed tantum ad primam institutionem generis humani, in qua lege naturali constitutum est, ut iusto Dei iudicio obedientia: matorum vita aeterna reddatur. Pelagij sententia est, opus bonum citra gratiam adoptionis factum, non est Regni Coelestis meritum. Opera bona a filiis adoptionis facta, non accipiunt rationem meriti ex eo, quod tantum ex eo quod sunt conformia legi, quodque per ea praestatur obedientia legi. Opera bona iustorum non accipiunt in die Iudicij extremam amplio rem mercedem, quam iusto Dei iudicio mereantur accipere. Ratio meriti non consistit in eo, quod qui bene operatur habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum Sanctum, sed in eo solum, quod obediunt Diuinae legi. Non est vera legis obedientia, quae fit sine charitate. Semper per gratiam adoptionis sublimetur ad statum Deificum. Opera Catechumenorum, ut fides, & poenitentia ante remissionem peccatorum facta, sunt vitae aeternae merita, quam vitam ipsi non consequuntur, nisi peccata praecedentium delictorum impedimenta tollantur. Opera Iustitiae, & Temperantiae, quae Christus fecit, ex dignitate personae operantis traxerunt maiorem valorem. Nullum est peccatum ex natura sua veniale, sed omne peccatum meretur poenam aeternam. Humanarum naturarum sublimatio, & exaltatio in consortium Diuinae naturae, debita fuit integritati primae conditionis, & proinde naturalis dicenda est, & non supernaturalis. Cum Pelagio sentiunt, qui textum Apostoli ad Romanos 2. Gentes, quae legem non habent, naturaliter quae legis sunt faciunt, intelligunt de gentibus, fidei gratiam non habentibus. Absurda est eorum sententia, qui dicunt hominem ab initio, dono quodam supernaturali, & gratuito supra conditionem naturae suae fuisse exaltatum, ut Fide, Spe, & Charitate Deum supernaturaliter coleret. A vanis, & ociosis hominibus secundum insipientiam Philosophorum excogitata est sententia, quae ad Pelagianismum reicienda est, Hominem ab initio sic constitutum, ut per dona naturae superaddita, fuerit largitate conditoris sublimatus, & in Dei filium adoptatus. Omnia opera infidelium sunt peccata, & Philosophorum virtutes sunt vitia. Integritas primae conditionis non fuit indebita humanae naturae exaltatio, sed naturalis eius conditio. Liberum arbitrium sine gratiae Dei adiutorio, non nisi ad peccatum valet. Pelagianus est error dicere, quod liberum arbitrium valet ad vitium peccatum vitandum. Non soli fures ij sunt, & latrones, qui Christum, Viam, & Ostium veritatis & vitae negant, sed etiam quicumque aliunde, quam per ipsum in viam iustitiae, hoc est ad aliquam virtutem conscendi posse docent, aut tentationi vlli sine gratiae ipsius adiutorio resistere hominem posse, sic ut in eam inducatur aut ab ea non superetur. Charitas perfecta, & sincera, quae est ex corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta, tam in Catechumenis, quam in poenitentibus potest esse sine remissione peccatorum. Charitas illa, quae est plenitudo legis, non est semper coniuncta cum remissione peccatorum. Catechumenus iuste, recte & sancte viuunt, & mandata Dei obseruat, & legem implet per charitatem ante obtentam remissionem peccatorum, quae in baptismi lauacro demum percipitur. Distinctio illa duplicis amoris naturalis videlicet, quo Deus amatur, ut auctor naturae, & gratiae, &

Deus amatur, vt beatificator, vana est, & commentitia, & ad illudendum sacris Litteris, & plurimis veterum testimoniis, excogitata. Omne quod agit peccator, vel seruus peccati, peccatum est. Amor naturalis, qui ex viribus naturæ exoritur, ex solâ philosophiâ per elationem præsumptionis humanæ, cum iniuriâ Crucis Christi, defenditur à nonnullis Doctoribus. Cum Pelagio sentit, qui boni aliquid naturalis, hoc est, quod ex naturæ solis viribus ortum ducit, agnoscit. Omnis amor creaturæ rationalis, aut vitiosa est cupiditas, quâ mundus diligitur, quæ à Ioanne prohibetur, aut laudabilis illa charitas, quâ per Spiritum Sanctum in corde diffusâ Deus amatur. Quod voluntariè fit, etiamsi necessariò fiat, liberè tamen fit. In omnibus suis actibus peccator seruit dominantî cupiditati. Is libertatis modus, qui est à necessitate, sub libertatis nomine non reperitur in Scripturis, sed solum nomen libertatis à peccato. Iustitia, quâ iustificatur per fidem impius, consistit formaliter in obedientiâ mandatorum, quæ est operum Iustitia, non autem in gratiâ aliquâ animæ infusâ, quâ adoptatur homo in filium Dei, & secundum interiorem hominem renouatur, ac Diuinæ naturæ consors efficitur, vt sic per Spiritum Sanctum renouatus, deinceps benè viuere, & Dei mandatis obedire possit. In hominibus pœnitentibus ante Sacramentum absolutionis, & in Catechumenis ante Baptismum, est vera iustificatio, separata tamen à remissione peccatorum. Operibus plerisque, quæ à fidelibus sunt solum vt Dei mandatis pareant, cuiusmodi sunt obedire parentibus, depositum reddere, ab homicidio, à furto, à fornicatione abstinere, iustificatur quidem homines, quia sunt legis obedientia, & vice legis iustitia, non tamen iis obtinent incrementa virtutum. Sacrificium Missæ non aliâ ratione est Sacrificium, quàm generali illâ, quâ omne opus, quo fit, vt sanctâ societate Deo homo inhæreat. Ad rationem, & definitionem peccati non pertinet voluntarium, nec definitionis quæstio est, sed causæ, & originis; vtrum omne peccatum debeat esse voluntarium. Vnde peccatum originis verè habet rationem peccati sine vllâ relatione, & respectu ad voluntatem, à quâ originem habuit. Peccatum originis est habituali paruuli voluntate voluntarium, & habitualiter dominatur paruulo, eò quod non gerit contrarium voluntatis arbitrium, & ex habituali voluntate dominante fit, vt paruulus discedens sine regenerationis Sacramento, quando vsum rationis consecutus erit, actualiter Deum odio habeat, Deum blasphemet, & legi Dei repugnet. Præua desideria, quibus ratio non consentit, & quæ homo inuitus patitur, sunt prohibita præcepto; Non concupisces. Concupiscentia siue lex membrorum, & praua eius desideria, quæ inuiti sentiunt homines, sunt vera legis inobedientia. Omne scelus est eius conditionis, vt suum auctorem, & omnes posteros eo modo inficere possit, quo infecit prima transgressio. Quantum est ex vi transgressionis, tantum meritorum maiorum à generante contrahunt, qui cum minoribus nascuntur vitiis, quàm qui cum maioribus. Definitiuâ hæc sententia, Deum homini nihil impossibile præcepisse, falsò tribuitur Augustino, cum Pelagij sit. Deus non potuisset ab initio talem creare hominem, qualis nunc nascitur. In peccato duo sunt, actus & reatus; transeunte autem actu nihil manet nisi reatus, siue obligatio ad pœnam; Vnde in Sacramento Baptismi, aut Sacerdotis absolutione, propriè reatus peccati duntaxat tollitur, & ministerium Sacerdotum solum liberat à reatu. Peccator pœnitens non viuificatur ministerio Sacerdotis absoluentis, sed à

solo Deo, qui poenitentiam suggerens, & inspirans viuificat eum, & re-
fufcit, ministerio autem Sacerdotis solum reatus tollitur. Quando per
temporalibus, non dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus,
sicut quidam errantes autumant, nam alioqui essemus saltem aliqua ex
parte redemptores; sed aliquid facimus, cuius intuitu Christi satisfactio
nobis applicatur & communicatur. Per passiones Sanctorum in Indul-
gentiis communicatas non proprie redimuntur nostra delicta, sed per
communione charitatis nobis eorum passiones impertiuntur, ut digni-
simus, qui pretio sanguinis Christi a poenis pro peccatis debitis libera-
mur. Illa Doctorum distinctio, Diuinæ legis mandata bifariam impleri,
altero modo quantum ad præceptorum operum substantiam tantum,
altero quantum ad certum quendam modum, videlicet secundum quod
valeant operantem perducere ad regnum æternum, hoc est ad modum
meritorum, commentitia est, & explodenda. Illa quoque distinctio, quod
opus dicitur bifariam bonum, vel quia ex obiecto, & omnibus circum-
stantiis rectum est, & bonum, quod moraliter bonum appellare conue-
nerunt, vel quia est meritorium regni æterni, eod quod fit a viuo Christi
membro per Spiritum charitatis, reicienda est. Sed & illa distinctio dupli-
citer iustitiæ, alterius, quæ fit per Spiritum charitatis inhabitantem,
alterius, quæ fit ex inspiratione quidem Spiritus Sancti cor ad poeni-
tentiam excitantis, sed nondum cor inhabitantis, & in eo charitatem dif-
fundentis, quâ diuinæ Legis iustificatio impletur, similiter reicietur.
Item & illa distinctio duplicis viuificationis; alterius, quâ viuificatur
peccator, dum ei poenitentia, & vitæ nouæ propositum, & inchoatio
per Dei gratiam inspiratur; alterius quâ viuificatur, qui verè iustifica-
tur, & palmes viuus in Vite Christo efficitur, pariter commentitia est,
& Scripturis minimè congruens. Non nisi Pelagiano errore admitti po-
test vsualiquis liberi arbitrij, bonus, siue non malus, & gratiæ Christi
iniuriam facit, qui ita sentit, & docet. Sola violentia repugnat libertati
hominis naturali. Homo peccat etiam damnabiliter in eo, quod neces-
sariò facit. Infidelitas purè negatiua in his, in quibus Christus non est
prædicatus, peccatum est. Iustificatio impij fit formaliter per obedi-
entiam Legis, non autem per occultam communicationem & inspira-
tionem gratiæ, quæ per eam iustificatos faciat implere legem. Homo ex-
stans in peccato mortali, siue in reatu æternæ damnationis, potest ha-
bere veram charitatem, & charitas etiam perfecta potest consistere cum
reatu æternæ damnationis. Per contritionem, etiam cum chari-
tate perfectâ, & cum voto suscipiendi Sacramentum coniugum,
non remittitur crimen extra casum necessitatis, aut martyrij, sine
actuali susceptione Sacramenti. Omnes omnino Iustorum afflictiones
sunt vltiones peccatorum ipsorum; vnde, & Iob, & Martyres, qui
passi sunt, propter peccata sua passi sunt. Nemo præter Christum,
est absque peccato originali; hinc Beata Virgo mortua est propter
peccatum ex Adam contractum, omnesque eius afflictiones in hac
vitâ, sicut, & aliorum Iustorum, fuerunt vltiones peccati actualis
vel originalis. Concupiscentia in renatis, relapsis in peccatum mortale,
in quibus iam dominatur, peccatum est, sicut & alij habitus prauis. No-
tus prauis concupiscentiæ sunt pro statu hominis vitati prohibiti præ-
cepto, Non concupisces; Vnde homo eos sentiens, & non consentiens,
transgreditur præceptum, Non concupisces, quamuis transgressus non
pecca-

peccatum non deputetur. Quamdiu aliquid concupiscentiæ carnalis in diligente est, non facit præceptum, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Satisfactiones laboriosæ Iustificatorum, non valent expiare de condigno poenam temporalem restantem post culpam condonatum. Immortalitas primi Hominis non est gratiæ beneficium, sed naturalis conditio. Falsæ est Doctorum sententia, primum Hominem potuisse à Deo creari, & institui sine Iustitiâ naturali. Quas quidem sententias stricto coram nobis examine ponderatas, quamquam nonnullæ aliquo pacto sustineri possent, in rigore, & proprio verborum sensu ab assertoribus intento, hæreticas, erroneas, suspectas, temerarias, scandalosas, & in pias aures offensionem immittentes respectiue, ac quæcumque super iis verbo, scriptoque emissa, præsentium auctoritate damnamus, circumscribimus & abolemus, de quæ eisdem, & similibus posthæc quoquo pacto loquendi, scribendi, & disputandi, facultatem quibuscumque interdiciamus. Qui secus fecerint, ipsos omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, beneficiis, & officiis perpetuè priuamus, ac etiam inhabiles ad quæcumque decernimus. Vinculo quoque anathematis eo ipso innodamus, à quo, nullus Romano Pontifice inferior, valeat ipsos, excepto mortis articulo, liberare. Cæterum, vt iam commotus his de rebus tumultus, & cōtracta odia facilius comprimi possint, simulque animarum saluti plenius consulatur: Dilecto filio nostro Antonio tituli Sancti Bartholomæi in Insulâ Presbytero Cardinali Granuelano nuncupato per Apostolica scripta mandamus, vt ipse, quid ad perpetuam dictarum sententiarum, & scripturarum abolitionem, quid ad arcedendam huiusmodi proloquia, & disputationes, quid denique ad vniõnem & pacem cum communi omnium, & Ecclesiæ Catholiciæ satisfactione componendum, factum opus sit, in primis diligenter expendat, deinde in iis omnibus, quæ pro communi salute, tranquillitate, & honore optima indicauerit, salutem semper Ecclesiæ prædictæ vnitatem, etiam per alium, seu alios, fide, doctrinam, & religione præstantes oculariter exequatur, faciatque quicquid decreuerit, inuiolatè ab omnibus obseruari. Contradictores quoslibet per censuras, & poenas prædictas, cæteraque iuris & facti remedia opportuna, appellatione postpositâ, compescendo. Inuocato etiam ad hoc si opus fuerit, auxilio Brachij secularis, non obstantibus, quod forsitan aliquibus ab Apostolicâ sit Sede Indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint, per litteras Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de Indulto huiusmodi mentionem. Et quibuslibet aliis priuilegiis, exemptionibus, Indulgentiis & litteris Apostolicis specialibus, vel generalibus quorumcumque tenorem existant, per quæ præsentibus non expressa, vel totaliter non inserta effectus præsentium impediri valeat quomodolibet, vel differri, & de quibus, quorumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda sit in nostris litteris mentio specialis. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ damnationis, circumscriptionis, abolitionis, interdicti, decreti, & mandati, priuationis, & innodationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius, se nouerit incursum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo quingentesimo sexagesimo septimo, Kalendis Octobris, Pontificatus Nostri Anno secundo. Deindeque præ mem. Gregorius Papa XIII. etiam Prædecessor noster, intel-

lecto per eum, non sine animi sui dolore, non defuisse tunc temporis aliquos Theologos, tum studiosos, tum professores, qui articulos in prædictâ Constitutione damnatos asserere, & pertinaciter defendere pergerent, pro officij sui munere eorundem temeritatem, atque audaciam ad rotundam, censuit, sed ad coërcenda huiusmodi ingenia, per aliam suam Constitutionem sub datum quarto Kalendas Februarij Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo quingentesimo septuagesimo nono, Pontificatus sui Anno octauo, editam, Pij Prædecessoris Constitutionem prædictam sua quoque auctoritate confirmauit, Articulosque ibidem comprehensos prædicto damnauit; & ne quis hac in re constantem Sedis Apostolicæ voluntatem, ac sententiam ignorare posset, suam huiusmodi confirmationis Constitutionem, alterâ Pij V. comprehensâ publicauit & promulgauit. Postea recolendæ memoriæ Paulus Papa V. similiter Prædecessor noster ad tollenda scandala, & dissensiones, quæ in Ecclesiâ Catholicâ oriebantur occasione editionis librorum, & operum de Auxilijs Christianorum, in Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, & Vniuersalis Inquisitionis sub die 1. Decembris Anni Domini 1611. coram ipso habitâ, decreuit, vt scriberetur Nuntiis Apostolicis, quod notificarent & ordinarent Superioribus Religionum, & Vniuersitatibus Studiorum, & Ordinariis eorum Nuntiaturæ, ne finerent imprimi in materiâ de Auxilijs, etiam sub prætextu commentandi S. Thomam, aut alio modo, & qui uellent de hac materiâ scribere, & imprimere, prius mitterent Tractatus, & Compositiones ad dictam Sanctam Vniuersalem Inquisitionem, & in executionem mentis dicti Pauli Prædecessoris eiusdem Decreti tenor omnibus prædictis per Nuntios respectiue fuit legitime intimatus. Successiueque ne contra prædictum Decretum aliquid attentari contingeret, sed scandala, & dissensiones omnino cessarent; Nos in alia Generali Congregatione dictæ S. Romanæ, & Vniuersalis Inquisitionis, Feriâ quintâ die 22. Maij, Anno Domini 1625. per aliud Decretum confirmauimus, & innouauimus, ac omnibus, & singulis cuiusuis Religionis, Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimentæ, Regularibus, & aliis quibuscunque tam Ecclesiasticis, quàm sæcularibus personis cuiuscunque status, conditionis, gradus, ordinis, & dignitatis, tam Ecclesiasticæ, quàm sæcularis, ne impolterum auderent imprimere, vel quoquomodo in lucem edere libros, Tractatus, vel compositiones ex professo, vel incidenter, aut prætextu commentandi Diuum Thomam, vel quemlibet alium Doctorem, aut alia quouis occasione, prætextu, vel modo de materiâ Auxiliorum Diuinorum tractantes, sine expressâ & speciali licentiâ à Nobis in Congregatione Sancti Officij prædictâ obtinendâ, donec aliud in hac materiâ à Sede Apostolicâ foret ordinatum, districtè præcepimus, & mandauimus, & ut huiusmodi nostrum Decretum inuiolabiliter obseruaretur, uoluimus & declarauimus, Contrauenientes poenas priuationis Dignitatum, & officiorum suorum, uocis actiue, & passiuæ, facultatis concionandi, publicè legendi, docendi, & interpretandi ipso facto, absque aliâ declaratione incurrere, & nihilominus aliis etiam poenis nostro, & successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis, subiacere, librosque quos ex tunc deinceps contra dicti nostri Decreti tenorem editi contingeret, absque aliâ declaratione tanquam expressè prohibitos haberi, & Impressores, præter amissionem librorum, pecuniariis, aliisque corporalibus

pœnis iuxta criminis grauitatem teneri. Nouiffimè tandem accepto per Nos in Oppido Ciuitate nuncupatâ Louanien. quosdam assertos Cornelij Iansenij olim Episcopi Iprensis executores, ex testamento in lucem edi curasse Librum, cui titulus, Augustinus, ex professo continentem, & tractantem materiam de Auxiliis, nullâ penitens petita, & obtentâ à dictâ Congregatione licentiâ illum imprimendi; eiusque operis occasione Patres Societatis Iesu, nonnullas in Ciuitate Antuerpien. de eadem materia tractantes Theses pariter absque licentiâ eiusdem Congregationis imprimi curasse, opinionemque Iansenij in prædicto Libro contentas oppugnasse, rursusque nonnullas alias, orationes, scripturas, Epistolas, Thesesque in calce infra scripti Decreti nostri, tunc registratas, tam prædicti Libri Iansenij, quam Thesium à Patribus Iesuitis editarum defensione impressas fuisse, non solum contra prædictorum Decretorum prohibitionem, sed etiam in graue scandalum, & offensionem Ecclesiæ Catholicæ. Nos, vt malis eiusmodi imminentibus quando citius occurreretur, & ne imposterum vllus auderet dictis Decretis contraire, per aliud Decretum in aliâ plenâ & generali Congregatione eiusdem Sanctæ Romanæ & Vniuersalis Inquisitionis coram Nobis die primâ Augusti proximè præteriti habitâ, inhærendo prioribus Decretis à Paulo Prædecessore, & à Nobis, vt supra editis, pro tunc dictum Librum Iansenij, cui titulus, Augustinus, Louanij impressum, nec non Theses à Patribus Societatis Iesu Antuerpiæ in lucem editas, aliasque scripturas in calce posterioris nostri Decreti huiusmodi registratas, iam vigore anteriorum supra dictorum Decretorum prohibitas, de nouo prohibuimus, ac pro prohibitis omnino haberi volumus. Mandauimusque sub pœnâ excommunicationis ipso facto incurrendæ, ne quis cuiuscunque status, gradus, conditionis, & qualitatis etiam specialis, & specialissimâ notâ dignæ, Librum, & Theses prædictas, aliasque scripturas, vt supra, absque dictæ Sedis licentiâ in dictâ Congregatione Sancti Officij obtinendâ, retinere, & legere possit. Mandauimus insuper omnibus, & singulis cuiusuis Religionis, Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimendæ, Regularibus, & aliis quibuscunque tam Ecclesiasticis, quam sæcularibus personis, cuiuscunque status, conditionis, gradus, Ordinis, & Dignitatis, Abbatiali, Episcopali, Archiepiscopali, & Patriarchali dignitate suffultis, Collegiis, & Vniuersitatibus, sub prædictis, vt supra, excommunicationis ipso facto incurrendæ, Interdicti Ecclesiastici respectiue, aliisque arbitrio nostro pœnis, infligendis, etiâ corporalibus, ne imposterum auderent imprimere, nec quoquo modo in lucem edere libros, Tractatus, compositiones, ex professo, vel incidenter, etiam sub prætextu commentandi Diuum Thomam, seu in Philosophicis, agendi de concursu causæ primæ cum secundâ, & præsertim defendendi aut impugnandi Librum dicti Iansenij, cui titulus, Augustinus, vel Theses Patrum Societatis Iesu, aliasque scripturas in calce dicti posterioris nostri Decreti, vt præfertur registratas, & prohibitas, aut aliâ quauis occasione, vel modo de materiâ Auxiliorum diuinorum, seu de gratiâ & libero arbitrio tractantes, sine expressâ licentiâ à Nobis in dictâ Congregatione Sancti officij obtinendâ, donec aliud in hac materia à Sede Apostolicâ prædictâ foret ordinatum. Absolutionem verò à prædictâ excommunicatione, nec non interdicti suspensionem, & relaxationem, Nobis, & dictæ Congregationi reseruauimus. Non obstantibus quibuscunque priuilegiis, etiam Sanctæ Cruciatæ, Iubilæi, etiam gene-

generalis, & facultatibus Missionariorum, ac aliis à dictâ Sanctâ Sede emanatis, seu emanandis. Quibus omnibus in hac parte derogauimus. Voluimusque ea omnia suum plenarium sortiri effectum, omnesque contrafacientes, vt supra, ligare, nec quemquam excusari posse, etiam sub prætextu, quod anteriora Decreta Pauli Prædecessoris, & nostra alia, vt præfertur edita, non forent in prouinciis intimata, vel vñ recepta. Irritum quoque, & inane decreuimus quicquid secus super his à quoquam quauis auctoritate scienter, vel ignoranter contingerat tentari. Contrariis quibuscunque non obstantibus. Et ne præmissorum ignorantia posset ab aliquo prætendi, voluimus, vt posterius nostrum Decretum huiuscemodi, seu illius exemplum, ad Valvas Basilicarum S. Ioannis Lateranensis, & Principis Apostolorum de Vrbe, & in Actibus Campi Floræ, affixum, omnes ita arctaret, & afficeret, ac si vnicuique personaliter intimatum foret. Nota verò Librorum, & Scripturarum prohibitarum in calce posterioris Decreti nostri huiusmodi registratarum, hæc est. Liber, cui titulus, Augustinus, impressus Louanij Typis Iacobi Zegers Anno 1640. & Parisiis 1641. Theses Theologicæ de Gratia, libero arbitrio, & Prædestinatione Antuerpiæ apud Ioannem Meurium Anno 1641. Cornelij Iansenij Iprensis Episcopi, & c. Laudatio Pæneralis dicta à R. Fratre Ioanne à Lapide, & c. Louanij Typis Bernardini Masij, & c. Epistola idioma Hispano All' Eminentissimo, y Reuerendissimo Señor Cardinal de la Cueva de la Congregation de la S. Inquisicion Por el P. Pedro Buiero de la Compañia de IESVS Predicador del Señor Cardinal Infante: Data in Bruxellas 26. Henero 1641. Memoriale idioma Hispano Cardinali Infanti Hispan. incipien. Serenissimo Señor, & finien. Como es V. Cathol. Real A. Libellus, cui titulus, Humilis, & supplex Querimonia Iacobi Zegers Typogr. Louan. aduersus Libellum R.P.S.I. Regiæ Capellæ Bruxell. Concionatoris, & Theses PP. Societatis, Louanij apud Iacobum Zegers Anno 1641. primæ, secundæ, & tertiæ editionis; Memoriale ad Eminentissimum Cardinalem de la Cueva circa Querimoniam friuolam Iansenianam, & c. contra Theses Theologicas, & Libellum supplicem, & c. eiusdem de eodem Tela ingesta, & regesta. Theses Theologicæ, Apologeticæ, & Miscellaneæ aduersus Doctrinam Cornelij, & c. sub prætextu Querimonie: Typographi Louanienfis editionis secundæ, & c. Antuerpiæ apud Ioannem Meurium Anno 1641. Libellus, cui titulus, Augustini Hipponensis, & Augustini Iprensis, de Deo omnes saluare volente, & c. Homologia, & c. Louanij apud Iacobum Zegers, Anno 1641. Epistola Liberti Fromondi & Henrici Caleni Louanij 16. Iunij 1641. R.P. Societ. Iesu Louan. incipien. Theses vestras, & c. Epistola Professorum S. Thomæ Colleg. Societ. Iesu Louan. Liberto Fromondo, & Henrico Caleno, incipien. Gratias agimus, & c. Epistola, cui titulus Petrus Buierus Doctoribus Iansenianis, & c. Ad rem, Ad rem, & c. incipiens Ad rem Amici, & c. Somnium Hipponense, siue de Controuersis, & c. Relatore Phyletimo S.T. Baccal. Formato Parisiis Anno 1641. Insuper omnes alij libri, Opuscula, Epistolæ, Orationes, Theses, & c. aliaque omnia tam edita hucusque quam imprimenda, tam contra, quàm pro Cornelio Iansenio, ac Patribus Iesuistis. Cùm autem ex diligenti, & maturâ eiusdem Libri, cui titulus, Augustinus, lectione postmodum compertum fuerit in eodem Libro multas propositionibus à Prædecessoribus nostris olim, vt præfertur, damnatas contineri, & magno cum Catholicorum scandalo, & auctoritatis dictæ

Sedis contemptu contra præfatas damnationes & prohibitiones defendi. Nos huic malo in scandalum totius Reipublicæ Christianæ, & Fidei Catholicæ perniciem vertenti, opportunum remedium adhibere volentes, Constitutionis Gregorij, ac Pauli Prædecessorum prædictorum nostrorum, nec non Decretorum huiusmodi totos, & integrostenores, ac Dat. etiam veriores præsentibus pro totaliter expressis & insertis habentes, Motu proprio, & ex certâ scientiâ nostrâ, ac de Apostolicâ potestatis plenitudine, hac perpetuò valiturâ Constitutione eiusdem Pij, & Gregorij Prædecessorum huiusmodi, Constitutiones prædictas, omniaque, & singula in eis contenta, Apostolicâ auctoritate, tenore præsentium perpetuò cõfirmamus & approbamus, Librumque prædictum, cui titulus est, Augustinus, Articulos, opiniones, & sententias in dictis Constitutionibus reprobata, atque damnata, vt à Nobis compertum est, continentem, & renouantem, aliaque omnia Opera præsentibus nostris litteris subinserta, quæ aliis sub posteriori Decreto nostro prædicto registratis, per præfatos addimus, atque adiungimus, eadem auctoritate per præfatos omnino prohibemus, ac pro vetitis, & prohibitis haberi volumus, & mandamus. Iubentes insuper sub omnibus pœnis, & censuris in prædictâ Constitutione Pij Prædecessoris contentis, à quibus nullus Romano Pontifice inferior, excepto mortis articulo, absolvere contrafacientes possit, Ne quis cuiuscumque conditionis, & qualitatis sit, etiam specialis, & specialissimâ notâ, & expressione dignus, de prædictis, vt suprâ, damnatis & in prædicto Libro contentis, aliisque, vt infra, subinsertis Articulis, opinionibus, sententiis, libellis, orationibus, scripturis, Epistolis, Thesisibus quoquo pacto loqui, scribere, & disputare audeat, Librumque, & alia prædicta penes se retinere, vel legere præsumat. Remanente nihilominus in reliquis in suo robore posteriori Decreto à Nobis in Sacrà Supremæ, & Vniuersalis Inquisitionis Congregatione, vt præfertur, edito, Decernentesque sic, & non aliâs in præmissis omnibus & singulis per quoscumque Interpretes, Doctores, Academias, Vniuersitates, & Studia generalia, aliasque personas, Iudices Ordinarios, delegatos, mixtos, etiam Nuntios nostros & Sedis prædictæ, sublatâ eis, & eorum cuiuslibet, qualibet aliter iudicandi, & interpretandi, ac glossandi, & decidendi facultate, & auctoritate, vbique iudicari, & definiri debere. Irritumque & inane quicquid secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentatum forsitan est hæcenus, vel in posterum contigerit attentari. Non obstantibus omnibus, quæ in dicto nostro posteriori Decreto voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscunque. Opera verò addita aliis in calce posterioris nostri Decreti, vt præfertur, registratis, & prohibitis sunt sequentia, videlicet: Liberti Fromondi Sacræ Theologiæ Doctoris, &c. Breuis Anatomia hominis, Louanij apud Jacobum Zegers &c. Anno 1641. Conuentus Africanus, siue disceptatio Iudicialis apud Tribunal Præfatus Augustini &c. enarratore Artemidoro Oneirocritico A Rouen Chez Nicolas de Montaigne anno 1641. Memoriale Au Roy incipiens, Jean Iansenius Chanoine &c. & finiens, contra illa duo Decreta Summorum Pontificum &c. Item attestatio Notarialis &c. incipiens, Ego infrascriptus, & finiens Petrus Mintært Notarius. Approbatio sub nomine nonnullorum Theologorum ex variis Religionibus, tam Ordinum Monachialium, quàm mendicantium, nec non Archiepiscopi Philippenfis, aliorumve Theologorum Clericorum Sæcularium Doctrinæ Cornelij

nelij Iansenij in dicto Libro, Augustinus, contentæ, incipiens, Quid censendum sit de Doctrinâ in Opere Reuerendissimi D. Cornelij Iansenij Episcopi Iprensis fel. mem. nuncup. Augustinus, contentâ, patebit ex subsequenti attestacionibus Doctissimorum virorum in Belgio, & alibi existentium &c. & finiens: Et me publico, & Apostolico, ac dictæ Vniuersitatis Notario, & Scribâ iurato. Quod attestor Petrus Mintoert Notarius. Vt autem præsentis nostræ litteræ, omniaque & singula in eisdem litteris, vt suprâ, contenta ad omnium notitiam deducantur, nec illarum ignorantia ab aliquo allegari possit; Volumus easdem præsentis nostras litteras, seu earum transumptum etiam impressum, cui manu Notarij publici subscripto, & sigillo alicuius personæ in dignitate Ecclesiasticâ constitutæ munito, plenam vbique locorum, & tam in iudicio, quàm extra illud fidem adhiberi decernimus, in Basilicæ Principis Apostolorum de Vrbe, & Cancellariæ Apostolicæ Valuis, atque in Acie Campi Floræ per aliquos ex Cursoribus Palatij Apostolici publicari, & affigi, earumque copiam inibi affixam dimitti, publicationemque, affixionem, & copiæ affixæ dimissionem huiusmodi in omnibus, & quoad omnia sufficere, & pro solemnî, & legitimâ haberi, nec aliam publicationem in Regnis, Prouincijs, Ciuitatibus, Oppidis, & locis requiri, aut expectari debere, omnesque, & singulos perinde arcere, & afficere, ac si vnicuique nominatim, ac personaliter intimatæ, atque præsentatæ fuissent. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, approbationis, additionis, adiunctionis, prohibitionis, iussionis, Decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius se nouerit incursurum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo quadragesimo secundo, Pridie Nonas Martij, Pontificatus Nostri Anno Decimonono.

E. DAT.

Visa de Curia P. Gentilis.

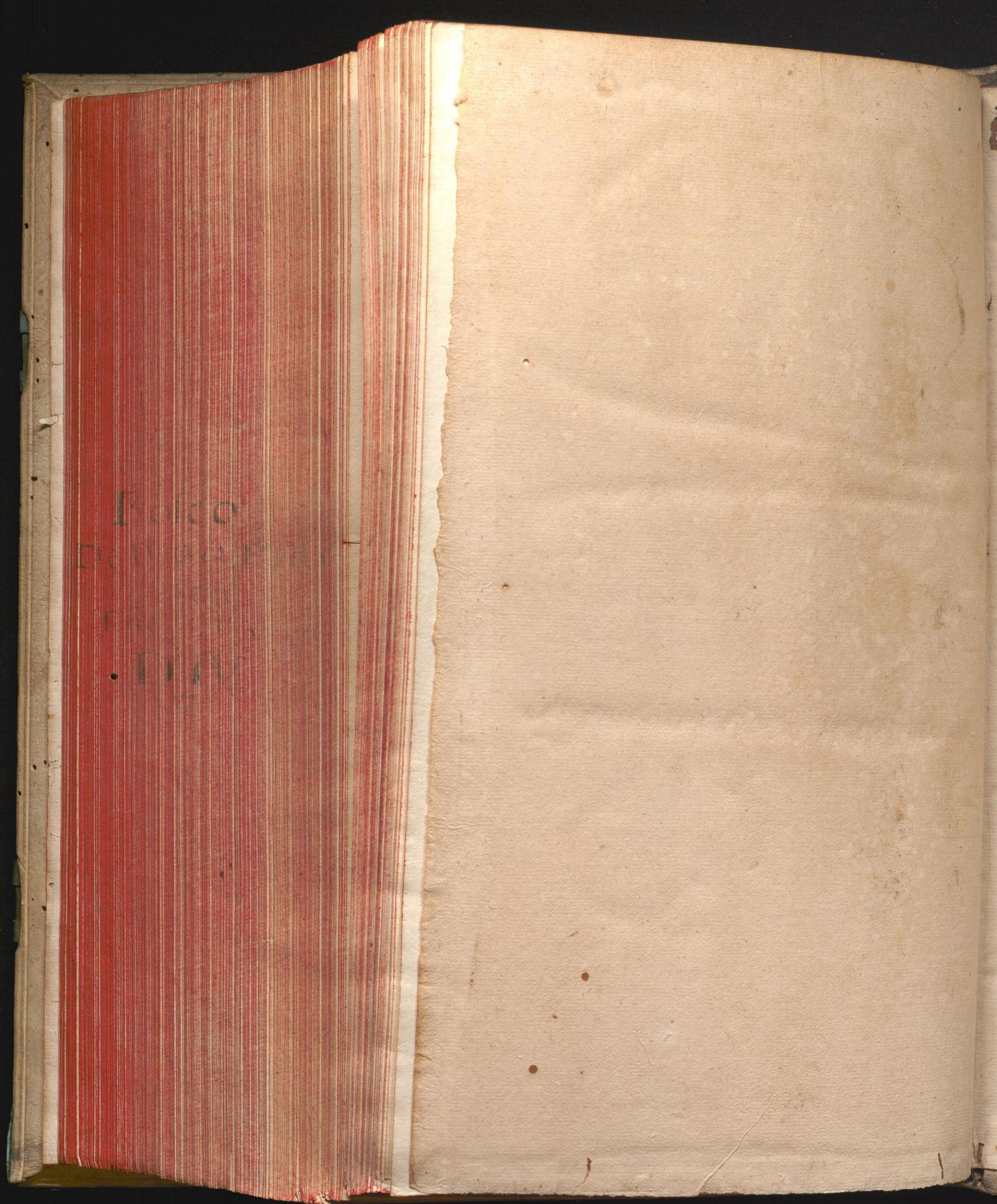
F. Morolus.

P. Ciampinus.

Anno à Natiuitate D. N. IESV CHRISTI Millesimo sexcentesimo quadragesimo tertio, Indictione undecimâ, die verò 19. Iunij, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. V. RBANI, Diuina Prouidentia Papæ VIII. Anno eius vigesimo, supradicta Constitutio affixa, & publicata fuit ad Valuas Basilicæ Principis Apostolorum de Vrbe, & Cancellariæ Apostolicæ, atque in Acie Campi Floræ, & in Cancellariâ Apostolicâ, ac Sanctæ Inquisitionis Cursorem.

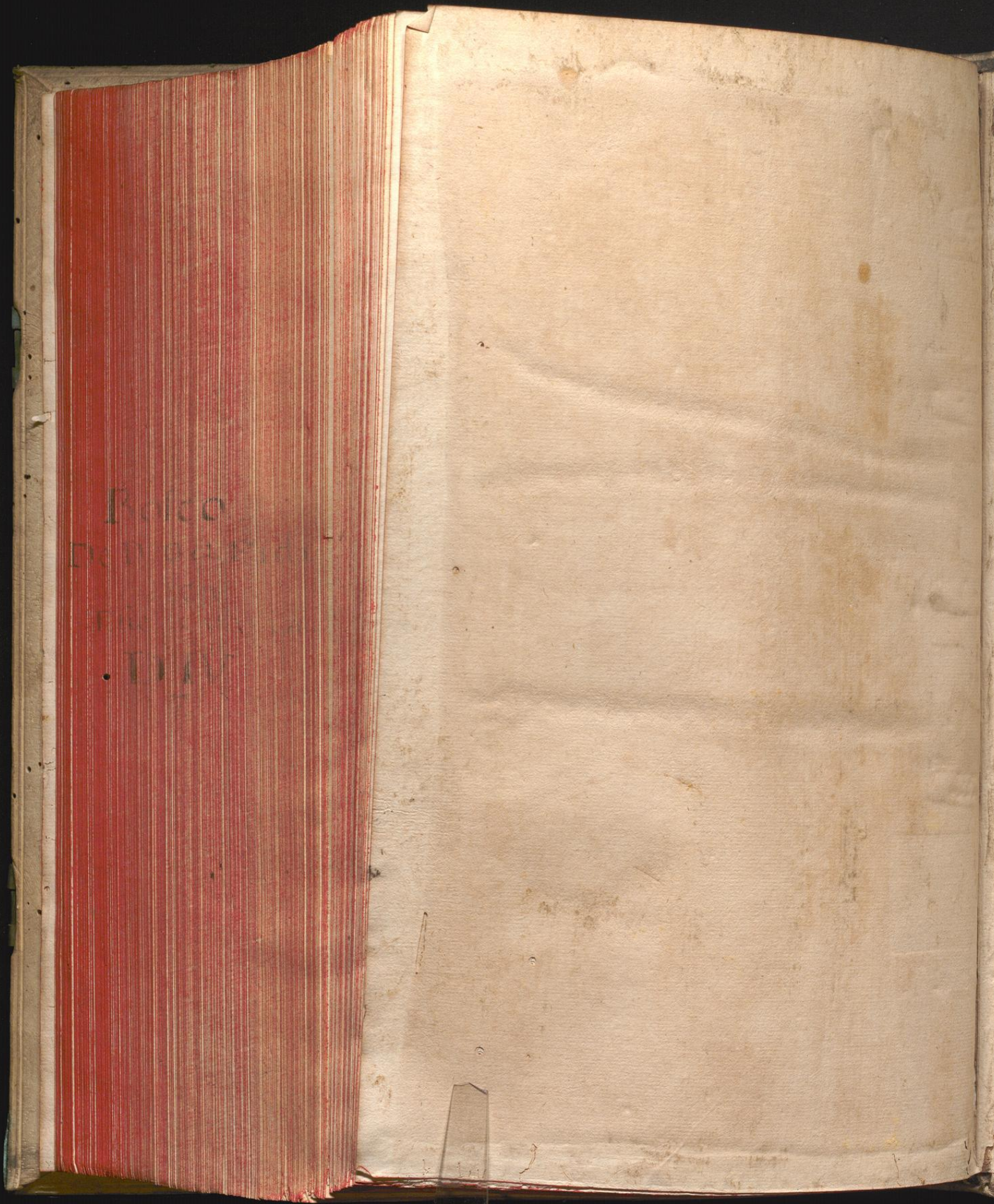
6 M.

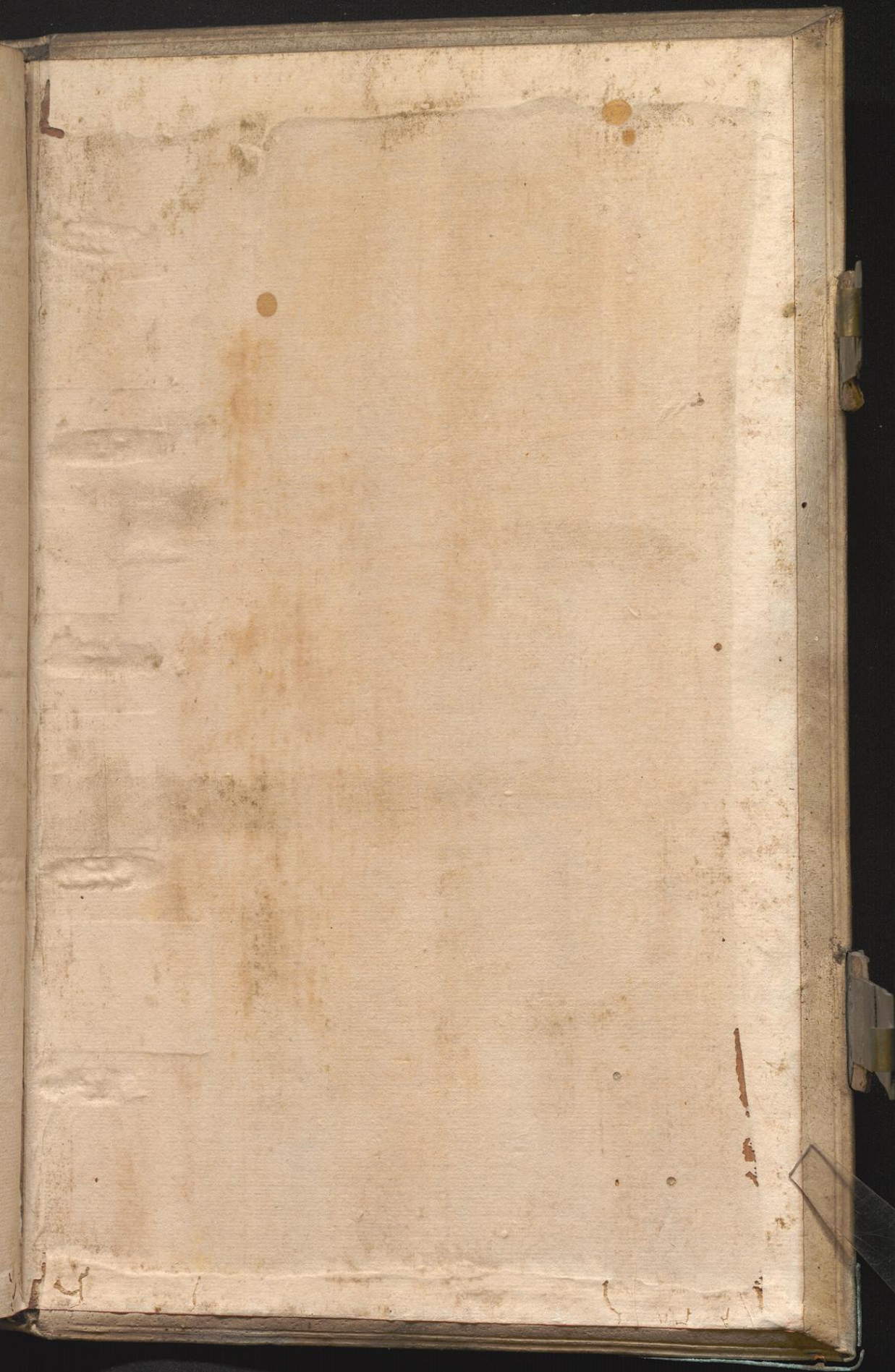

Folte
de
de
de
de

Polce
Dei
III

BOSCO
DE DEO
ET FIDE

Th
447a

Bosco
De Deo & Fide
Ltem
Theles varia.
.D IV
7